

Sygn. akt IV U 381/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 stycznia 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **K. I.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)z dnia 30 października 2017 roku

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...) z dnia 30 października 2017 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi K. I. prawo do zasiłku chorobowego za okres wskazany w decyzji.

UZASADNIENIE

Powód K. I. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 30 października 2017 roku podnosząc, że decyzja jest niezgodna ze stanem faktycznym dotyczącym rodzaju choroby, stanu zdrowia powoda.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że powód wykorzystał okres zasiłkowy, następnie pobierał świadczenie rehabilitacyjne, zaś ponownie orzeczona niezdolność do pracy związana jest z tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy niezdolnościami do pracy nie przekroczyła 60 dni.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód był niezdolny do pracy od 27 czerwca 2016 roku do 17 stycznia 2017 roku, po wyczerpaniu okresu zasiłkowego od 26 grudnia 2017 do 23 czerwca 2017 roku powód pobierał świadczenie rehabilitacyjne, a następnie od 30 czerwca do 31 października 2017r był niezdolny do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. decyzją z 30 października 2017 roku odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30 czerwca do 31 października 2017r.

DOWÓD: akta ZUS- w załączeniu

Niezdolność ubezpieczonego do pracy w okresie od 27 czerwca 2016 roku do 23 czerwca 2017 roku spowodowana była ostrym zółciopochodnym zapaleniem trzustki. Natomiast po 30 czerwca 2017 roku powód był niezdolny do pracy w związku ze znaczną dekomensacją wydolności wewnątrzwydzielniczej trzustki. Cukrzyca ta nie jest następstwem zapalenia trzustki i nie można wymienionych okresów zasiłkowych traktować jako jednego. W dniach 24-29 czerwca 2017 roku powód odzyskał zdolność do pracy.

Dopiero od 30 czerwca 2017 roku podstawą udzielonego zwolnienia od pracy była cukrzyca.

Jeżeli nawet u powoda rozpoznano wcześniej cukrzycę, to nie była ona schorzeniem dominującym, a jedynie stanowiła uzupełnienie rozpoznań, a ponadto nie mogła ona być traktowana wówczas jako powód niezdolności do pracy. W wypisie szpitalnym z dnia 15 lipca 2016 roku nie rozpoznano cukrzycy.

DOWÓD: opinia i opinia uzupełniająca biegłego diabetologa k. 28-30, 74

opinia biegłego chirurga k. 48

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Z kolei przepis art. 8 cytowanej Ustawy stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Natomiast art. 9 tej ustawy stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jak więc wynika z treści zacytowanego wyżej przepisu do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy, wynikające z art. 6 ust. 2. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego.

Strona pozwana twierdziła, że powód wykorzystał okres zasiłkowy, następnie pobierał świadczenie rehabilitacyjne, zaś ponownie orzeczona niezdolność do pracy związana jest z tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy niezdolnościami do pracy nie przekroczyła 60 dni.

Odmienne natomiast wynika z opinii biegłych diabetologa i chirurga. Zgodnie z tymi opiniami niezdolność powoda do pracy w okresie od 27 czerwca 2016 roku do 23 czerwca 2017 roku spowodowana była ostrym żółciopochodnym zapaleniem trzustki, natomiast od 30 czerwca 2017 roku podstawą udzielonego zwolnienia od pracy była cukrzyca. Biegły chirurg podkreślił, że cukrzyca ta nie jest następstwem zapalenia trzustki i nie można wymienionych okresów zasiłkowych traktować jako jednego, zaś w dniach 24-29 czerwca 2017 roku powód odzyskał zdolność do pracy. Natomiast biegła diabetolog wskazała, że jeżeli nawet u powoda rozpoznano wcześniej cukrzycę, to nie była ona schorzeniem dominującym, a jedynie stanowiła uzupełnienie rozpoznań, a ponadto nie mogła ona być traktowana wówczas jako powód niezdolności do pracy.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinie te miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie. Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości

specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia biegłego wyczerpująco udzieliła odpowiedzi na pytania i jest wystarczająca do oceny przyczyn niezdolności do pracy powoda. Mając powyższe na uwadze oddalono wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego chirurga.

Tym samym ustalić należało, że w dniu 30 czerwca 2017 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, gdyż niezdolność do pracy od tego dnia została spowodowana inną chorobą (cukrzyca) niż niezdolność do pracy trwająca wcześniej (żółciopochodne zapalenie trzustki), zaś pomiędzy kolejnymi okresami niezdolności do pracy wystąpiła przerwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż brak było materialnej podstawy do odmowy powodowi prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.